

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA SZKODY ŁOWIECKIE

Daria Danecka, Wojciech Radecki

Wolters Kluwer

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA SZKODY ŁOWIECKIE

Daria Danecka, Wojciech Radecki

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 lutego 2022 r.

Wydawca
Izabella Matecka

Redaktor prowadzący
Livia Śpiewak

Opracowanie redakcyjne
Violet Design Wioletta Kowalska

Projekt okładek serii
Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegając przystępujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-168-6

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9

Wprowadzenie	11

Rozdział I

Ewolucja przepisów o odpowiedzialności za szkody łowieckie

w prawie polskim	17

1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 3.12.1927 r.
o prawie łowieckim
2. Dekret z 29.10.1952 r. o prawie łowieckim
3. Ustawa z 17.06.1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych
i prawie łowieckim
4. Ustawa z 13.10.1995 r. – Prawo łowieckie i jej nowelizacje

Rozdział II

Charakter prawny odpowiedzialności za szkody łowieckie	67

1. Odpowiedzialność za szkody łowieckie jako wariant cywilnej
odpowiedzialności odszkodowawczej
2. Odpowiedzialność za szkody wyrządzane przez zwierzęta
3. Odpowiedzialność za szkody łowieckie jako szczególna postać
odpowiedzialności za szkody wyrządzane przez zwierzęta
- 3.1. Pojęcie i rodzaje szkód łowieckich
- 3.2. Podmioty odpowiedzialności
- 3.3. Przesłanki odpowiedzialności
- 3.4. Uchylenie odpowiedzialności

Rozdział III

Odpowiedzialność dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego

za szkody łowieckie	105
1. Wprowadzenie	105
1.1. Charakter prawny dzierżawcy oraz zarządcy obwodu łowieckiego	107
1.2. Charakter prawny protokołu oględzin (art. 46a ust. 4 pr. łow.) i ostatecznego szacowania szkody (art. 46c ust. 5 pr. łow.)	111
1.3. Powołanie biegłego rzeczoznawcy w zakresie szacowania szkód łowieckich	115
1.4. Terminy przewidziane w postępowaniu przed dzierżawcą lub zarządcą obwodu łowieckiego	117
1.5. Koszty postępowania w sprawie szacowania szkód łowieckich	118
2. Odpowiedzialność dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego za szkody wyrządzone przy wykonywaniu polowania	121
3. Odpowiedzialność dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego za szkody wyrządzone w uprawach i płodach rolnych przez dziki, łosie, jelenie, daniela i sarny	125
3.1. Przesłanki odpowiedzialności	126
3.2. Generalny schemat postępowania	127
3.3. Wszczęcie postępowania	132
3.3.1. Wniosek o szacowanie szkód	133
3.3.2. Czynności wstępne	136
3.3.3. Zespół szacujący szkody	137
3.3.4. Oględziny	138
3.3.4.1. Czynności podejmowane w ramach ogłędzin	138
3.3.4.2. Termin dokonania oględzin	139
3.3.4.3. Protokół oględzin	140
3.3.5. Szacowanie ostateczne	142
3.3.5.1. Czynności podejmowane w ramach szacowania ostatecznego	143
3.3.5.2. Termin szacowania ostatecznego	147
3.3.5.3. Protokół szacowania ostatecznego	148
3.4. Bezczynność dzierżawcy lub zarządcy	149
3.5. Postępowanie odwoławcze	156

3.6. Decyzja ustalająca wysokość odszkodowania	166
Zasada <i>reformationis in peius</i>	170
3.7. Otwarcie drogi sądowego postępowania cywilnego	173

Rozdział IV

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody łowieckie	177
1. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne objęte całoroczną ochroną	177
2. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez dziki, łosie, jelenie, danielle i sarny w uprawach i płodach rolnych na obszarach niewchodzących w skład obwodów łowieckich	184
2.1. Uwagi wprowadzające	184
2.2. Obszary niewchodzące w skład obwodów łowieckich	185
2.3. Ogłędziny, szacowanie szkód i wypłata odszkodowań	195
2.4. Bezczytność zarządu województwa	196
2.5. Otwarcie drogi sądowego postępowania cywilnego	198

Rozdział V

Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne występujące w parkach narodowych, strefach ochronnych zwierząt łownych oraz w rezerwach przyrody	201
1. Podstawa i zakres odpowiedzialności	201
2. Szacowanie szkód i wypłata odszkodowań	206
Podsumowanie i wnioski	211

Aneks – wzory protokołów z pouczeniami	217
Wzór nr 1. Decyzja nr ... Nadleśniczego Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe w ... / Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w ... z dnia ... w sprawie ustalenia w trybie odwoławczym wysokości odszkodowania za szkody łowieckie od zwierzyny w	219
Wzór nr 2. Protokół ogłędzin nr ... z dnia	223
Wzór nr 3. Protokół ogłędzin w przypadku szkody łowieckiej, za którą odpowiada Skarb Państwa nr ... z dnia	227

Wzór nr 4. Protokół oględzin przeprowadzonych w wyniku wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 46d ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie nr ... z dnia 231	231
Wzór nr 5. Protokół szacowania ostatecznego nr ... z dnia 235	235
Wzór nr 6. Protokół szacowania ostatecznego w przypadku szkody łowieckiej, za którą odpowiada Skarb Państwa nr ... z dnia 239	239
Wzór nr 7. Protokół szacowania ostatecznego przeprowadzonego w wyniku wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 46d ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie nr ... z dnia 243	243
Bibliografia	247
Spis schematów	251

WPROWADZENIE

Problematyka szkód powodowanych wykonywaniem polowania oraz szkód wyrządzanych przez określone gatunki zwierząt łownych (te dwa rodzaje szkód uzyskały z czasem miano szkód łowieckich) towarzyszy nowoczesnym ustawodawstwom łowieckim niemal od początku. Na pewnym etapie rozwoju historycznego prawodawcy przyjęli, że jeżeli dopuszczają polowania na cudzych gruntach, to powinni zagwarantować właścicielom tych gruntów, przede wszystkim rolnikom, że szkody wyrządzane im przy wykonywaniu polowania będą wynagradzane (naprawiane, rekompensowane); innymi słowy, ktoś poniesie za nie odpowiedzialność. Z drugiej strony, jeżeli państwo nie pozwala właścicielom tych gruntów, aby sami bronili się przed szkodami wyrządzanymi przez zwierzęta łowne w uprawach i płodach rolnych przez zabijanie tych zwierząt lub ich odstraszenie w sposób zagrażający ich życiu, to powinno ono zapewnić, że takie szkody będą właścicielom wynagradzane (naprawiane). W konsekwencji problematyka odpowiedzialności za szkody łowieckie stała się jednym z fundamentalnych zagadnień współczesnego prawa łowieckiego jako instrumentu łagodzenia nieuniknionych konfliktów między myśliwymi z jednej strony a właścicielami gruntów, przede wszystkim rolnikami, z drugiej. Z tym wiążą się zagadnienia cząstkowe, które schematycznie można uszeregować w następujących pytaniach: kto powinien odpowiadać za szkody; na jakiej podstawie prawnej; w jakim zakresie; w jakim rozmiarze; w jakim trybie?

Tą problematyką zajął się także prawodawca polski, poczynając od rozporządzenia (z mocą ustawy) Prezydenta Rzeczypospolitej z 3.12.1927 r. o prawie łowieckim, zawierającego rozdział IV „O wynagradzaniu szkód łowieckich i o ochronie od tych szkód”, przez dekret z 29.10.1952 r.

o prawie łowieckim, zawierający rozdział VI „O szkodach łowieckich”, ustawę z 17.06.1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim, zawierającą rozdział VII „O szkodach łowieckich” aż do obowiązującej ustawy z 13.10.1995 r. – Prawo łowieckie regulującej tę problematykę w kilkakrotnie nowelizowanym rozdziale 9 „Szkody łowieckie”. Rozporządzenie z 1927 r. nie przewidywało aktów wykonawczych odnoszących się do szkód łowieckich, natomiast na podstawie dekretu z 1952 r., ustawy z 1959 r. i ustawy z 1995 r. wydawano zmieniające się akty wykonawcze precyzujące szczegóły wynagradzania szkód łowieckich.

Zagadnienia prawne odpowiedzialności za szkody łowieckie były z istoty swej przedmiotem opracowań o charakterze komentatorskim. Prawo łowieckie z 1995 r. było wielokrotnie komentowane. Wskażemy w kolejności chronologicznej na komentarze do tej ustawy. Najwcześniejszym był komentarz współautora tej monografii¹, po nim komentarze Tadeusza Müllera i Zygmunta Zwolaka² oraz Jolanty Szkoekiej i Janusza Szczepańskiego³. Po nich już w XXI w. ukazały się dwa kolejne komentarze Bartosza Rakoczego, Romana Steca i Agnieszki Woźniak⁴ oraz Adama Pązika i Marcina Słomskiego⁵. Wskazane komentarze, dość zdawkowo poruszające problematykę szkód łowieckich, zostały uzupełnione fundamentalną monografią Bartosza Rakoczego o odpowiedzialności za szkody łowieckie⁶. Przywołane komentarze oraz monografia zostały wydane przed rokiem 2018, kiedy ustawodawca, zasadniczo nowelizując Prawo łowieckie, wprowadził nową, dość skomplikowaną, procedurę naprawiania szkód łowieckich w obwodach łowieckich, polegającą na połączeniu procedury administracyjnej, prowadzonej przez zespół dokonujący oględzin i szacujący szkody, z procedurą sądową, która może

¹ W. Radecki, *Prawo łowieckie z komentarzem*, Wrocław 1996, powtarzany pod zmienionym tytułem *Prawo łowieckie. Komentarz* w warszawskim wydawnictwie Difin w kolejnych wydaniach z lat 2005, 2007, 2008, 2010, 2012 i 2014, aż do W. Radecki, D. Danecka, *Prawo łowieckie. Komentarz*, Warszawa 2019.

² T. Müller, Z. Zwolak, *Prawo łowieckie z komentarzem oraz przepisami wykonawczymi i związkowymi*, Warszawa 1998.

³ M.J. Skocka, J. Szczepański, *Prawo łowieckie. Komentarz*, Warszawa 1998.

⁴ B. Rakoczy, R. Stec, A. Woźniak, *Prawo łowieckie. Komentarz*, Warszawa 2014.

⁵ A. Pązik, M. Słomski, *Prawo łowieckie. Komentarz*, Warszawa 2015.

⁶ B. Rakoczy, *Odpowiedzialność za szkody łowieckie*, Warszawa 2016.

Rozdział I

EWOLUCJA PRZEPISÓW O ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA SZKODY ŁOWIECKIE W PRAWIE POLSKIM

1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 3.12.1927 r. o prawie łowieckim

Pierwszym łowieckim aktem prawnym w II Rzeczypospolitej powstałej po pierwszej wojnie światowej było rozporządzenie (z mocą ustawy) Prezydenta Rzeczypospolitej z 1927 r.¹ Akt ten został wydany w czasie, kiedy łowiectwo było zorganizowane na całkowicie odmiennych od dzisiejszych założeniach. Polowanie było związane z własnością gruntu i należało do właściciela gruntu (art. 4 ust. 1 rozp. łow.). Właściciel polowania mógł użytkować je samodzielnie, jeżeli obszar gruntu, na którym miał polowanie, był nie mniejszy od 100 ha ciągłej powierzchni; obszar taki po zarejestrowaniu go przez starostę stanowił obwód łowiecki własny (art. 6 ust. 1 rozp. łow.). Obszary lasów państwowych, uznane przez zarząd lasów państwowych za odpowiadające wymaganiom ust. 1 (tj. nie mniejsze od 100 ha ciągłej powierzchni) stanowiły obwody łowieckie państwa (art. 6 ust. 2 rozp. łow.). Jeżeli obszar polowania nie stanowił obwodu łowieckiego własnego, właściciel tego polowania mógł użytkować je jedynie łącznie z właścicielami innych obszarów polowania na obszarze nie mniejszym od 100 ha ciągłej powierzchni; obszar taki po

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 3.12.1927 r. o prawie łowieckim (Dz.U. Nr 110, poz. 934 ze zm.).

zarejestrowaniu go przez właściwego starostę stanowił obwód łowiecki wspólny (art. 7 rozp. łow.). Polowanie mogło być wypuszczone w dzierżawę na czas nie krótszy od 6 lat (art. 18 rozp. łow.).

Rozdział IV rozporządzenia był zatytułowany „O wynagradzaniu szkód łowieckich i o ochronie od tych szkód” i liczył 18 artykułów ujętych w dwóch podrozdziałach:

- 1) „O wynagradzaniu szkód wyrządzanych przez zwierzynę i szkód czynionych podczas polowania” (art. 55–69 rozp. łow.);
- 2) „O ochronie od szkód wyrządzanych przez zwierzynę” (art. 70–72 rozp. łow.).

Rozporządzenie wprowadziło znany do dziś podział na szkody wyrządzone przez zwierzynę i szkody uczynione przy wykonywaniu polowania. Pierwsze były od strony materialnoprawnej przedmiotem regulacji art. 55 i 56 rozp. łow. I tak według tych przepisów szkody wyrządzone w uprawach i płonach rolnych przez dziki, jelenie, danielę i sarny był obowiązany wynagradzać:

- właściciel obwodu łowieckiego, w którym zwierzyna wyrządzająca szkodę miała przypuszczalnie swoją ostoję, lub dzierżawca, jeżeli polowanie w obwodzie łowieckim było wypuszczone w dzierżawę (art. 55 ust. 1 rozp. łow.); jeżeli zwierzyna wyrządzająca szkodę miała przypuszczalnie swoją ostoję w kilku obwodach łowieckich, właściciele (dzierżawcy) tych obwodów odpowiadali solidarnie (art. 55 ust. 2 rozp. łow.);
- właściciele gruntów, jeżeli zwierzyna wyrządzająca szkodę miała swoją ostoję na gruntach niewchodzących do obwodu łowieckiego (art. 56 rozp. łow.).

Szkody uczynione przy wykonywaniu polowania miał obowiązek wynagradzać uprawniony do polowania, przy czym art. 57 rozp. łow. wskazywał, że chodzi o szkody poczynione przez niego samego, przez jego gości, służbę i najemników.

Kolejne przepisy podrozdziału 1 rozdziału IV regulowały procedurę. I tak poszkodowany, jeżeli chciał dochodzić wynagrodzenia szkody, był zobowiązany w ciągu 3 dni od jej dostrzeżenia zgłosić żądanie

wynagrodzenia jednocześnie obowiązkanemu do wynagrodzenia oraz wójtowi (naczelnikowi, sołtysowi) gminy, w której granicach leżał grunt z wyrządzoną w uprawach i plonach rolnych szkodą (art. 58 rozp. łow.). Wójt był zobowiązany przed upływem następnych 3 dni wdrożyć postępowanie ugodowe, wzywając strony (tj. poszkodowanego i odpowiedzialnego za szkodę) na następny dzień do urzędu gminy i skłaniać je do zawarcia ugody. Jeżeli ugoda nie została w ciągu 3 dni zawarta, wójt był zobowiązany natychmiast przekazać sprawę przewodniczącemu sądu rozjemczego do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich (art. 59 rozp. łow.).

Według art. 60 tego aktu prawnego sąd rozjemczy do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich składał się z przewodniczącego oraz z dwóch członków wybranych po jednym przez każdą stronę. Przewodniczącego sądu rozjemczego oraz niezbędną liczbę jego zastępców mianował na trzy lata starosta na wniosek wydziału powiatowego. Przewodniczący sądu rozjemczego i jego zastępcy byli zaprzysięgani przez starostę według roty przewidzianej dla sędziów. Nie znaczyło to wcale, że przewodniczący i jego zastępcy musieli mieć kwalifikacje sędziowskie, bo rozporządzenie o prawie łowieckim nic nie mówiło o ich kwalifikacjach; przewodniczącym sądu rozjemczego mógł być każdy (tak samo jego zastępcami). Zastępcy pełnili obowiązki przewodniczącego kolejno, gdy przewodniczący z ważnych przyczyn nie mógł wykonywać swoich obowiązków. Z tym związany był art. 64 rozp. łow. wskazujący na bardzo szeroko ujęte okoliczności mogące stawiać pod znakiem zapytania bezstronność przewodniczącego sądu rozjemczego, które były podstawą do wyłączenia go z urzędu lub przez stronę. Wtedy przewodnictwo obejmował zastępca, którego nie dotyczyły powody wyłączenia.

Tryb postępowania przed sądem rozjemczym polegał na tym, że przewodniczący po otrzymaniu sprawy wzywał strony do wyznaczenia w ciągu 3 dni po jednym przedstawicielu, jeżeli strona nie wyznaczyła przedstawiciela lub ten się nie zgłosił, wyznaczał go przewodniczący (art. 61 rozp. łow.). Na pierwszym zebraniu sąd rozjemczy przeprowadzał zbadanie szkody na miejscu, o czym strony musiały być zawiadomione i mogły w nim uczestniczyć (art. 62 rozp. łow.).

Podstawowym zadaniem sądu rozjemczego było skłanianie stron do zawarcia ugody, jeżeli zaś ugoda nie nastąpiła, sąd rozjemczy po ewentualnym przesłuchaniu świadków i biegłych orzekał według sumienia o istnieniu i rozmiarach szkody oraz o wysokości należnego wynagrodzenia (art. 63 ust. 1 rozp. łow.). Jeżeli sąd rozjemczy uznał, że przed nadejściem pory zbioru plonów nie można określić wysokości wynagrodzenia lub gdy któraś ze stron domagała się ustalenia tej wysokości dopiero z nadejściem pory zbiorów, orzeczenie zapadało jedynie co do istnienia i rozmiarów szkody, a co do wysokości szkody i należnego wynagrodzenia było odkładane do nadejścia pory zbioru (art. 63 ust. 2 rozp. łow.). Orzeczenie miało zawsze zawierać postanowienie o kosztach postępowania (art. 65 rozp. łow.) w zależności od treści orzeczenia i ewentualnej ugody (art. 66 rozp. łow.).

W myśl art. 67 rozp. łow. orzeczenie sądu rozjemczego zapadało większością głosów. Należało w nim podać imiona i nazwiska składu orzekającego, imiona i nazwiska stron, żądania i dowody stron, rozstrzygnięcie sprawy i powody, którymi sąd się kierował. Orzeczenie musiało być podpisane przez wszystkich członków sądu; jeżeli któryś z członków odmawiał podpisu, pozostali czynili o tym wzmiankę na orzeczeniu, co miało taką samą moc, jak gdyby było podpisane przez wszystkich. Miało być doręczone stronom w ciągu 3 dni od wydania, a strona obowiązana do wynagrodzenia szkody miała w ciągu 7 dni od doręczenia orzeczenia wypłacić poszkodowanemu lub złożyć w urzędzie gminnym zasądzoną sumę wynagrodzenia szkody. Orzeczenie sądu rozjemczego podlegało wykonaniu w drodze sądowej w trybie przymusowego wykonania aktów (stanowiło tytuł egzekucyjny dla sądów).

Artykuł 68 rozp. łow. przewidywał możliwość wniesienia odwołania od orzeczenia sądu rozjemczego do sądu okręgowego (tj. sądu powszechnego), ale tylko wtedy, gdy zostały naruszone przewidziane w art. 61–67 przepisy o postępowaniu; odwołanie należało wnieść w ciągu 7 dni od doręczenia orzeczenia sądu rozjemczego. Z redakcji tego przepisu wynikało, że nie można było skarżyć meritum orzeczenia sądu rozjemczego, tylko w razie naruszenia przepisów procesowych (np. niedokonanie oględzin na miejscu, uczestnictwo przewodniczącego lub jego zastępcy, który podlegał wyłączeniu, niepodanie w orzeczeniu wszystkich

wymaganych elementów, niepodpisanie orzeczenia przez wszystkich członków sądu rozjemczego) było podstawą wniesienia odwołania do sądu powszechnego.

Pełna droga sądowa otwierała się zgodnie z art. 69 rozp. łow. tylko wtedy, gdy w ciągu 14 dni od zamknięcia bezskutecznego postępowania ugodowego przed wójtem gminy sąd rozjemczy nie wydał orzeczenia. Wówczas stronie poszkodowanej służyło prawo udania się na zwykłą drogę sądową.

Trzy artykuły podrozdziału 2 rozdziału VI rozp. łow.:

- upoważniały każdego do zabezpieczania swych gruntów od wdzierania się zwierzyny czyniącej szkodę w uprawach i płonach rolnych, z zastrzeżeniem, że urządzenia nie mogą służyć do chwytania zwierzyny (art. 70 ust. 1) i dodatkiem, że każdemu wolno odstraszać taką zwierzynę od swoich gruntów straszidłami, ogniami nocnymi i podobnymi środkami (art. 70 ust. 2);
- upoważniały uprawnionego do polowania do ochrony gruntów leżących w obrębie obwodu łowieckiego od szkód za pomocą ogrodzeń i innych środków, z zastrzeżeniem, aby środki te nie przeszkadzały posiadaczom gruntów w prowadzeniu gospodarstwa (art. 71);
- upoważniały wojewodę, aby na skutek podania poszkodowanych lub z urzędu zarządził na koszt właściciela lub dzierżawcy polowania obławę w celu przetrzebieńnięcia wilków lub dzików wyrządzających szkody w poważnych rozmiarach, jeżeli właściciel lub dzierżawca polowania na obszarze, na którym zwierzyna ta ma swoją ostoję, nie przedsięwzięje skutecznych środków celem zapobieżenia szkodom (art. 72).

Podsumowując krótko prezentację rozwiązań przedwojennego rozporządzenia o prawie łowieckim, warto zaakcentować, że zmierzały one przede wszystkim do ugodowego załatwienia sporu między poszkodowanym rolnikiem a zobowiązanym do wynagradzania szkód wyrządzanych przez dziki, jelenie, daniela i sarny w uprawach i płonach rolnych. Na taką intencję prawodawcy wskazują obowiązkowe postępowanie ugodowe przed wójtem (art. 59 rozp. łow.) oraz zobowiązanie sądu

W książce przedstawiono procedury postępowania w sprawach odpowiedzialności za szkody łowieckie, czyli powodowane wykonywaniem polowania oraz wyrządzone przez określone gatunki zwierząt łownych. Autorzy szczególną uwagę zwracają na to, kiedy otwiera się droga sądowa dochodzenia roszczeń w tych sprawach oraz jak oszacować takie szkody.

Celem opracowania jest odpowiedź na następujące pytania: kto powinien odpowiadać za szkody łowieckie, na jakiej podstawie prawnej, w jakim zakresie oraz w jakim trybie.

Publikacja jest przeznaczona dla zarządców i dzierżawców obwodów łowieckich oraz wojewódzkich ośrodków doradztwa rolniczego, pracowników nadleśnictw i regionalnych dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Zainteresuje pracowników zarządów województw, a także rolników dochodzących wynagrodzenia szkód łowieckich. Będzie przydatna również biegłym sądowym, adwokatom, radcom prawnym oraz sędziom zawodowo zajmującym się tymi sprawami.

Daria Danecka – doktor nauk prawnych, adiunkt w Zakładzie Prawa Karnego Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk; specjalizuje się w problematyce prawa ochrony środowiska, z ujęciem na ochronę przyrody, leśnictwo, łowiectwo oraz gospodarkę odpadami; autorka kilkudziesięciu publikacji z zakresu prawa ochrony środowiska.

Wojciech Radecki – profesor doktor habilitowany nauk prawnych, doktor *honoris causa* Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach; emerytowany kierownik wrocławskiego Zakładu Zagadnień Prawnych Kształtowania i Ochrony Środowiska Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk; specjalizuje się w problematyce prawa ochrony środowiska.

9788382861686 W01P01

ISBN 978-83-8286-168-6

9 788382 861686

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

CENA 129 ZŁ (W TYM 5% VAT)